

Sygn. akt IV U 870/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania C. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 6 czerwca 2014 roku nr (...)

w sprawie C. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się C. R. emeryturę począwszy od dnia (...)

Sygn. akt IV U 870/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 14 stycznia 2015 roku

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 6 czerwca 2014 roku odmówił C. R. prawa do emerytury. W uzasadnieniu tej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż C. R. nie spełnia warunków, od których zależy prawo do emerytury w myśl art. 32 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku poz. 1440 ze zm.), gdyż nie wykazał on co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł C. R. domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do emerytury. Ubezpieczony stwierdził, iż przedmiotowa decyzja ZUS jest dla niego krzywdząca, gdyż posiada co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych biorąc pod uwagę okres od 12.07.1980 r. do 15.12.1998 r. w (...) Sp. z o.o. w T. z wyłączeniem okresu urlopu bezpłatnego od 13.11.1985 r. do 15.11.1985 r. Ubezpieczony przedłożył także wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 8.06.2000 r. prostujący jego świadectwo pracy wystawione przez Spółkę.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny domagał się jego oddalenia, powołując argumentację z zaskarżonej decyzji. Ponadto podniesiono, iż brak jest możliwości precyzyjnego określenia w jakim okresie zajmowane były przez ubezpieczonego poszczególne stanowiska pracy oraz jaki był jej faktyczny charakter, a z przedłożonego wyroku Sądu

Rejonowego, który nie wiąże ZUS w tej sprawie wynika tylko, że w okresie od 12.07.1980 r. do 15.12.1998 r. odwołujący był zatrudniony na stanowisku maszynisty chłodniczego.

Bezsporne między stronami było:

C. R. urodzony w dniu (...) ukończył 60 lat. Posiada na dzień 1.01.1999 r. łączny staż zatrudnienia wynoszący ponad 29 lat. Nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Nadto Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 5.08.1972 r. do 8.05.2000 r. odwołujący był zatrudniony w (...)Sp. z o.o. z siedzibą w T.. Spółka ta zajmowała się produkcją artykułów spożywczych. W czasie tego zatrudnienia początkowo do dnia 12.07.1980 r. pracował jako elektryk. Następnie, gdy została zbudowana chłodnia, a ubezpieczony ukończył z dniem 12.07.1980 r. kurs obsługi i konserwacji urządzeń chłodniczych zaczął pracować jako maszynista chłodniczy. Zajmował się wówczas bezpośrednią obsługą sprężarki, instalacji chłodniczej, ich naprawami i konserwacją. Instalacja ta pracowała w ruchu ciągłym; zawsze na zmianie była osoba która ją obsługiwała, lecz tylko ubezpieczony miał skończony kurs jej obsługi i był dodatkowo wzywany gdy wystąpiła jej awaria. Instalacja składała się z dwóch komór chłodniczych i ze sprężarek. Jedna sprężarka pracowała cały czas i dwie były w rezerwie, wówczas instalacja ta nie była automatyczna, trzeba było obsługiwać ją ręcznie. Część prac ubezpieczony wykonywał wewnątrz komory chłodni, gdzie była minusowa temperatura i tam regulował przede wszystkim parowniki lub dokonywał napraw. Przy sprężarkach zajmował się wymianą oleju, freonu, konserwacją, obsługą. Odwołujący zatem w okresie od 12.07.1980 r. do 15.12.1998 r. (z wyjątkiem okresu od 13.11.1985r. do 15.11.1985 r., kiedy to przebywał na urlopie bezpłatnym) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał powyższe czynności związane z obsługą agregatów chłodniczych. Gdy chłodnia została wyłączona z ruchu pod koniec 1998 r. odwołujący zaczął pracować ponownie jako elektryk.

Dowód:

- akta ZUS,
- akta osobowe odwołującego się,
- dokumenty przedłożone przez odwołującego na rozprawie w dniu 29.10.2014r. – k. 24,
- zeznania świadków S. B., S. P. i A. P. - k. 31-33,
- zeznania odwołującego się - k. 33v.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 8.06.2000 r. Sąd Rejonowy w Tarnowie sprostował świadectwo pracy C. R. wystawione przez (...)Sp. z o.o. w T. w dniu 8.05.2000 r. w ten sposób, że w jego pkt 8 dotyczącym wykonywania pracy w szczególnych warunkach skreślił słowo „nie” i w to miejsce wpisał „w okresie od 12.07.1980 r. do 15.12.1998 r. – na stanowisku maszynisty chłodniczego”.

Dowód:

- akta ZUS,
- dokumenty prywatne i urzędowe zalegające w aktach Sądu Rejonowego w Tarnowie o sygn. IV P 357/00.

Decyzją z dnia 30.06.2000 r. Powiatowy Urząd Pracy w T. przyznał C. R. prawo do zasiłku przedemerytalnego od dnia 20.06.2000 r. Z jej treści wynikało, że ubezpieczony legitymuje się okresem uprawniającym do emerytury oraz łącznym okresem uprawniającym do zasiłku, w tym posiada co najmniej 15 lat wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Dowód:

- akta ZUS,

- dokumenty przedłożone przez odwołującego na rozprawie w dniu 29.10.2014r. – k. 24.

Dokumenty dające podstawę dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Poza tym treść i forma tych dokumentów nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości uczestników postępowania, nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważałyby wiarygodność tej kategorii dowodów i godziły w ich moc dowodową od strony materialnej czy formalnej. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), a dokumenty prywatne, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc).

Wiarygodne w ocenie Sądu były także zeznania świadków i odwołującego się. Korespondowały one ze sobą wzajemnie jak i z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Depozycje te nie zawierały żadnych wewnętrznych sprzeczności, były logiczne i spójne. Razem wzięte dały pełny i jasny obraz badanej rzeczywistości.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było ustalenie czy odwołującemu przysługuje prawo do emerytury w niższym wieku z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Z powyższych względów zwrócić uwagę należy na regulację zawartą w art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 roku poz. 1440 ze zm.) zgodnie, z którą ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, tj. 60 lat życia dla mężczyzny, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (czyli w dniu 1.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzny.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

Z kolei według art. 32 wyżej powołanej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami (o których mowa w ust. 2-3 tegoż artykułu), zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 – tj. 65 lat w przypadku mężczyzn. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa powyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Przepis art. 32 ust. 4 powołanej ustawy stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za owe przepisy dotychczasowe należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. 1982 r. Nr 40 poz. 267 ze zm.).

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 lutego 2002 roku (sygn. akt III CZP 30/2001, OSNAPiUS 2002/10 poz. 243) zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy odesłanie do przepisów dotychczasowych, sankcjonujących obowiązywanie rozporządzenia, można odnosić tylko do tych przepisów rozporządzenia, które regulują materię określoną w przepisie ustawy, a więc wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk, oraz warunki, na jakich osobom wykonującym te prace przysługuje prawo do emerytury. Zachowały zatem moc przepisy § 4-8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, przepisy § 9-15 określające wiek emerytalny i warunki przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze, a ponadto przepis § 3 określający ogólny wymagany okres zatrudnienia oraz przepis § 2 ust. 1 stanowiący, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zgodnie zatem z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzny i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż odwołujący spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury. Otóż ukończył 60 lat, posiada wymagany okres ogólnego stażu pracy, bo wynoszący ponad 29 lata, jak również legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowiskach objętych wykazem A cytowanego rozporządzenia wynoszącym co najmniej 15 lat pracy.

Należy w tym miejscu zauważyć, iż zgodnie z art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się żadnych ograniczeń dowodowych. To sprawia, że fakt zatrudnienia, bądź jego brak w warunkach szczególnych może być dowodzony za pomocą każdego środka dowodowego, w tym z zeznań świadków.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów, zeznań świadków, jak i odwołującego w sposób jednoznaczny potwierdziły, że ubezpieczony podczas zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. w okresie od 12.07.1980 r. do 15.12.1998 r. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (z wyjątkiem okresu urlopu bezpłatnego od 13.11.1985 r. do 15.11.1985 r.) jako maszynista chłodniczy. Zajmował się wówczas bezpośrednio obsługą sprężarki, instalacji chłodniczej, ich naprawami i konserwacją. Część prac ubezpieczony wykonywał wewnątrz komory chłodni, gdzie była minusowa temperatura i tam regulował przede wszystkim parowniki, lub dokonywał napraw. Przy sprężarkach zajmował się wymianą oleju, freonu. Były to prace objęte Wykazem A Działem XIV pkt 9 (bezpośrednia obsługa stacji sprężarek), 25 (bieżąca konserwacja agregatów na oddziałach będących w ruchu w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie), a ponadto Działem X pkt 7 (prace w chłodniach składowych i przykładowych o temperaturze wewnętrznej poniżej 0°C) stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Należy także podkreślić, iż powyższy wniosek potwierdza ponadto prawomocny wyrok Sądu Rejonowego z dnia 8.06.2000 r. Co prawda, rację ma ZUS podnosząc, że wyrok ten go nie wiąże w niniejszej sprawie, to jednak nie jest tak jak podnosił, że stwierdzono w nim tylko, iż odwołujący w spornym okresie pracował jako maszynista chłodniczy. W wyroku tym bowiem Sąd sprostował właśnie pkt 8 świadectwa pracy dotyczący wykonywania pracy w warunkach szczególnych, uznając tym samym, że taką pracę wykonywał odwołujący w spornym okresie od 12.07.1980 r. do 15.12.1998 r.. Tak samo z decyzji Powiatowego Urzędu Pracy w T. z dnia 30.06.2000 r. przyznającej ubezpieczonemu prawo do zasiłku przedemerytalnego wynikało, że ubezpieczony posiada co najmniej 15 lat wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Skoro zatem praca, którą wykonywał odwołujący w powyższym okresie odpowiadała pracom wymienionym w Wykazie A Działach XIV pkt 9 i 25 oraz X pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, to nie może być jakichkolwiek wątpliwości,

iż odwołujący wykonywał wówczas, właśnie pracę w warunkach szczególnych. Tym samym spełnia on wymagany warunek 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Mając powyższe na uwadze, działając na mocy wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu emeryturę począwszy od dnia (...) r., tj. od daty ukończenia przez ubezpieczonego 60 lat.